

Ks. Tadeusz Śliwa

ŚP. KS. TADEUSZ SZCZUREK (1922—1981)

Był synem nauczyciela Franciszka i Marii z d. Kotarska. Urodził się w KozłóWKu k/Strzyżowa n/Wisłokiem 12 VI 1922 r. Później ojciec jego został przeniesiony do Łączek Jagiellońskich, toteż Tadeusz wraz z braćmi uczęszczał stamtąd do gimnazjum w Jaśle. W 1939 r. ukończył I klasę liceum. Okres okupacji spędził częściowo w domu rodzinnym, częściowo u krewnych na Podlasiu. Należał do Armii Krajowej. Pod koniec okupacji prywatnie przerobił materiał z zakresu II klasy liceum i w klasztorze księży Jezuitów w Starejwsi 20 XI 1944 r. złożył egzamin dojrzałości przed tajną komisją kwalifikacyjną. W tym samym dniu został formalnie przyjęty do Seminarium Duchownego diecezji przemyskiej, czynnego wówczas w Brzozowie. Po ukończeniu studiów teologicznych, w czasie których był zaliczany do grupy najzdolniejszych studentów, 19 V 1949 r. otrzymał święcenia kapłańskie w Przemyślu. Bezpośrednio potem pracował jako wikariusz w Łące k/Rzeszowa, a od 16 VII 1951 r. w Stalowej Woli. W roku akad. 1955/56 rozpoczął studia w zakresie bibliistyki na Wydziale Teologicznym Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. W 1957 r. uzyskał tam magisterium z teologii na podstawie pracy ukończonej pod kierunkiem ks. prof. Pawła Nowickiego pt. „Przypowieść o robotnikach w winnicy (Mt 19, 30 — 20, 16). Studium egzegetyczne”. W ciągu kilku miesięcy był asystentem przy katedrze filologii biblijnej. Na polecenie bpa ordynariusza kontynuował studia na KUL, na którym 5 V 1961 r. uzyskał doktorat z teologii na podstawie rozprawy z bibliistyki „Anijim i anawim w księdze Izajasza Proroka”. Od marca 1961 r. pracował ponownie jako wikariusz w parafii Przemyśl—Błonie. W kwietniu 1962 r. został mianowany wicerektorem Seminarium Duchownego w Przemyślu. Zamieszkał wówczas w seminarium, ale do wakacji równocześnie wypełniał obowiązki wikariusza na Błoniu.

W jesieni owego roku rozpoczął wykłady z Pisma św. Nowego Testamentu w Diecezjalnym Instytucie Teologicznym jako drugi profesor tego przedmiotu. We wrześniu 1963 r. został zwolniony z obowiązków wicerektora, objął zaś obowiązki ojca duchownego w Seminarium Duchownym. Kiedy w maju 1968 r. na KUL została utworzona z polskich bibliotek Komisja Kwalifikacyjna do egzaminu licencjackiego z Pisma św., którzy mieli przeprowadzić Konsultorzy Papieskiej Komisji Biblijnej, chcąc przystąpić do tych egzaminów i przygotować się do nich, zrezygnował z obowiązków ojca duchownego, zamieszkał w domu biskupim i przygotowywał się do egzaminów. Wypełniał też w tym czasie obowiązki kapelana w kościółku siostr Karmelitanek, którym ufundował ogrzewanie kościółka, oraz przeprowadził remont rozwalającego się muru klasztornego. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego, kontynuując wykłady z Pisma św., w praktyce wykonywał także obowiązki sekretarza bpa ordynariusza. Rozpoczął przygotowania do pracy habilitacyjnej, ale ruchliwy tryb

życia, który prowadził, uniemożliwił mu wykonanie tego zamiaru. We wrześniu 1969 r. został mianowany wikariuszem ekonomem tworzącej się parafii w Przemyślu na Zasaniu, której ośrodkiem został klasztorny kościół Św. Trójcy ss. Benedyktynek. W rok później został proboszczem tej parafii. Dzięki niesłychanej ofiarności z jego strony, przy współpracy Sióstr, przeprowadzono pod jego nadzorem i kierunkiem odbudowę klasztoru, remont i odnowienie polichromii kościoła. W toku tych prac, przy których wielokrotnie angażował się w charakterze pomocnika fizycznego, pojawiły się pierwsze objawy choroby. Ufny w swoje niespożyte zdrowie, które zabezpieczało go dotąd przed poważniejszymi chorobami, zbagatelizował je. W czasie układania posadzki w kościele, w dniu 1 VIII 1981 r. dostał zawału serca. Przewieziony do szpitala zmarł w nim 9 sierpnia. Pochowany został na głównym cmentarzu przemyskim w grobowcu seminaryjnym.

Zmarły posiadał ogromną wiedzę typu encyklopedycznego. Poza tym był obdarzony zadziwiająco pamięcią do topografii. Raz widzianą miejscowość mógł po latach opisać szczegółowo. Napisał niewiele. Przeszkadzał mu w tym ruchliwy tryb życia, który prowadził. Poza komentarzami do Listów do Tymoteusza i Tytusa w *Biblii Poznańskiej*, kilka artykułów z biblistyki ogłosił w „Ruchu Biblijnym i Liturg.” oraz w „Kronice Diecezji Przemyskiej”. W tej ostatniej opublikował także kilka artykułów okolicznościowych. Granice przeciętności przekroczył natomiast w odnoszeniu się do ludzi. Nie potrafił odmówić żadnej prośbie o przysługę, spieszył z pomocą na każde wezwanie, był gorliwym pasterzem dla swych parafian i prawdziwym ojcem dla potrzebujących, był po prostu człowiekiem wielkiego serca. Wyrazem oceniania go przez otoczenie było towarzyszenie mu w ostatniej drodze przez kilka tysięcy ludzi, w tym ponad 200 duchownych. Odezuwano, że z chwilą jego śmierci zabrakło w Przemyślu jednego dobrego człowieka.

Przemyśl

KS. TADEUSZ SLIWA

Mirosław Jagielski TChr

ŚP. KS. PROF. THEODOR SCHNITZLER

29. 08. 1982 r. zmarł w Kolonii w wieku 78 lat ks. prof. Theodor Schnitzler. W ciągu całego swego życia i prawie pięćdziesięciu lat kapłaństwa był na stałe związany z archidiecezją kolońską. Zakres jego zainteresowań był rozległy: miał doktorat z filozofii i teologii uzyskany na Uniwersytecie Gregoriańskim (1934), a zainteresowania jego koncentrowały się przede wszystkim na liturgii; jej poświęcił sporą część swojego naukowego dorobku. Był wieloletnim profesorem liturgiki w Arcybiskupim Seminarium Duchownym (1934—1960), a w ostatnich latach dyrektorem Arcybiskupiej Szkoły Liturgii w Kolonii (od 1977). Jako doradca komisji liturgicznej Konferencji Episkopatu Zachodnioniemieckiego przyczynił się wiele do wprowadzenia Konstytucji o Liturgii Świętej w życie archidiecezji kolońskiej i całego Kościoła w RFN. Do końca życia pozostał duszpasterzem i pedagogiem. Terenem jego działania stała się Bazylika